

hajnali pára. Herm&Co *(Dukay Barnabásnak tisztelettel)*

Egy nap, tudom, hiába menekülök tovább,
épp felszállnék a vonatra, de lehet,
hogy még odáig se jutok,
utolér.

Nem némán surrogva, ahogy zen szerzetes nyílvezzője
halad vakon a céltábla közepe felé, és nem is
az aktuális apokalipszis lánctalpasaiként,
nehéz és sűrű trappban, csatakos ágyban,
gyűrött és magányos párnák közt,
nem.

A kvartett lassan lépdél a harmatos fűben,
a ráhangolódás percei ezek,
ezt onnan sejtem majd meg, ha egyáltalán,
a pályaudvaron szandáljukból kilógó nagylábujjuk
nedves lesz még.

Leülnek a resti műanyag székeire, csapolt sört rendelnek
és játszani kezdenek, lassú és pontos szünetekkel,
ahogy csak a fény csillanhat a mélység színén,
és ahogy mindig ilyenkor, és csakis a zene által
helyhez szögezve, lemaradok a vonatról.

És mivel nem csak apám és anyám gyermeke vagyok,
a hosszú szám vége felé, a csend előtt, a cselló-
szóló után, fekszem csak ott, meg

halok.